

Опізнився

Яків Щоголів

У недобрую годину
Та вподобав я дівчину.
А вона, як позирнула,
Каже: "Геть!" Та й відпихнула

Гей, покинув я дівчину,
На плече бурхнув свитину,
Тричі свиснув потихеньку,
Пихнув люльку коротеньку;

Походжаю у хатину, —
Ані хвіртки, ані тину,—
Став свого питати роду,
Що його не малось зроду;

Ані роду, ні родини,
Ні дворища, ні хатини;
Те в землі давно потліло,
Те з пожежею злетіло...

Та про все є воля божа!..
Кинувсь я до Запорожжя;
А про те собі й не дбаю,
Що нема — чого шукаю.

Воля божа, воля божа:
Гей, пропало Запорожжя!
Йду та й бачу: степ широкий,
Стугонить Дніпро глибокий.

Стугонить, об скелі б'ється,
З скель до моря подається...
Я Дніпра давай питати,
Де б те військо одшукати;

А Дніпро реве-гуркоче,
Говорить мені не хоче

І, сердитий, в скелі б'ється,
З скель до моря подається...

З моря вітер повіває,
Материнку колихає;
Материнка важко плаче:
"Опізнився ти, козаче!"